

nøjedes med i Lovforslaget at optage, hvad der skal udgaa af det foreliggende Finanslovsforslag, men har yderligere forlangt to nye Professorater, nemlig et Professorat i Statistik og et Professorat i Matematik. Hvis Rigsdagen altsaa alene vilde se paa det finansielle Resultat — og paa den Side af Sagen kan Rigsdagen nok have Grund til at lægge Vægt netop i disse Tider —, havde den staaet sig ved at blive ved den paa Finanslovsforslaget foreslaaede Ordning. Men det kunde jo ogsaa tænkes, at vi ikke var sluppet billigere endda, thi man kan vel gaa ud fra, at naar Ministeren foreslaar to nye Professorater paa særlig Lov, vilde de alligevel være fremkommet paa Finanslovsforslaget maaske allerede til tredie Behandling.

Jeg skal ikke komme langt ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. Eftersom de studerendes Antal er steget meget stærkt i de senere Aar og nye Undervisningsgrene stadig kommer til, er det rimeligt, at en Forøgelse af Lærerkrafterne finder Sted, ligesom ogsaa Hensynet til Muligheden af at knytte dygtige og ansete Mænd til vor højeste Lærestanstalt maa tages i Betragtning, naar Rigsdagen tager Stilling til Spørgsmaalet om Oprettelse af nye Professorater og Docenturer. Hvad der i den Henseende kan fremhæves under de foreliggende Forhold, vil sikkert komme frem i det Udvalg, der bliver nedsat, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind paa denne Side af Lovforslaget.

Lønningsreglerne er bestemte ved de gældende Lønningslove. De foreslaaede Embeder vil ikke foraarsage væsentlige nye Udgifter, idet der allerede afholdes Udgifter dels til Lønninger til Docenter, dels til Lønninger til ekstraordinære Professorer, men nogle Bevillinger vil Lovforslagets Vedtagelse dog medføre af Hensyn til Tillægelse af Tjenesteaalder og Pensionsberegningen, og da disse Forhold angaar de enkelte Personer, vil de bedst kunne behandles i et Udvalg og finde deres Afgørelse der. Jeg skal i øvrigt anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og nærmere Overvejelse i det Udvalg, som eventuelt vil blive nedsat.

Vilhelm Rasmussen: Ordføreren for Venstre (S. C. Nørgaard) har gjort Rede for, hvorledes det er gaaet til, at disse to Lovforslag er fremkommet som selvstændige Forslag, og at man ikke har nøjedes med en Bevilling paa Finansloven, saa det kan jeg se bort fra. Jeg vil da begynde med den al-

mindelige Bemærkning, at ihvorvel Socialdemokratiet ser med den største Velvillie paa den videnskabelige Forskning og Uddannelsen af Videnskabsmænd, kan man dog nok undertiden have nogen Tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt at ansætte netop et saa stort Antal Videnskabsmænd, som man i de enkelte givne Tilfælde foreslaar. Jeg for min Del har den Tro, at Universitetets Lærere ikke altid bærer sig tilstrækkelig økonomisk ad i dette Ords overførte Betydning; jeg tror, at de ikke altid er i tilstrækkelig Grad økonomiske baade med deres egen Tid og med de studerendes Tid. Denne Formodning hviler paa mine egne Erfaringer fra min Studentertid, og de bekræftes ved en Gennemgang af det sidste af Universitetets Lektionskataloger. Baade den Gang, jeg studerede, og ogsaa nu — hvad der fremgaar af Lektionskataloget — holdtes der en ganske overordentlig Mængde Forelæsninger, medens man efter min Mening i mangfoldige Tilfælde med stor Fordel baade med Hensyn til Tidsbesparelse og med Hensyn til Undervisningens Udbytte for de studerende kunde erstatte Forelæsningerne med en Undervisning af anden Art. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette, men da det vedrører Sagen i saa høj Grad, haaber jeg, at jeg dog kan give et Par Eksempler fra min Studentertid paa, hvilken Karikatur af Undervisning, man undertiden kom til paa Grund af den alt for store Interesse for at forelæse. Jeg havde en Lærer, en fremragende Videnskabsmand, der i sine Undervisningstimer havde sin trykte Bog liggende foran sig, og hans Time bestod deri, at han — ganske vist med Ledsagelse af Forsøg — ordret oplæste af sin trykte Bog, og naar han en Gang imellem var ved at tabe Traaden, sagde han et meget langt Uhm!, indtil han fandt den næste Sætning, og saa gik det atter. Der kan ikke være Tvivl om, at det er i allerhøjeste Grad tidsspildende for Eleverne. Jeg havde en anden Lærer — maaske ikke saa fremragende en Videnskabsmand —, han lærte sin Lærebog udenad, og med den største Dygtighed refererede han udenad, med Semikolon og Komma, aldeles nøjagtigt den trykte Lærebog, som alle studerende kunde købe. Det forekommer mig, at det er en Misbrug af Disciplenes Tid. Men selv hvor der ikke foreligger Lærebøger, som direkte kan refereres, mener jeg endda, at det i mange Tilfælde er urigtigt at forelæse. Vi lever i en Tidsalder, da man kender Bogtrykkerkun-